

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušník Turecké republiky
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 8. 2025 poté, co byl dne 16. 8. 2025 rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025, č. j. X Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina zajištěn a následně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025 pod č. j. X bylo žalobci týž orgánem uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu (zajištění žalobce soud přezkoumal ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 74 Az 10/2025).

3. Žalobce uvedl dva důvody, pro které žádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je kurdské národnosti a byl řadovým členem prokurdské politické strany HDP. Dle jeho tvrzení všem členům HDP hrozí zatčení, má tudíž obavy, že by mohl být zatčen. Druhým důvodem je obava z krevní msty ze strany rodiny jeho přítelkyně. Když šel žádat o její ruku, rodiče ho odmítli, a protože ji následně unesl a přítelkyně byla zavražděna svými staršími bratry, hrozí mu z jejich strany nebezpečí.

II. Podání účastníků

4. Žalobce úvodem namítl, že byl zkrácen na svých právech, když žalovaný v předcházejícím řízení postupoval v rozporu s § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále s § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu a také s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
5. Žalobce následně uvedl dva hlavní důvody, pro které se nemůže vrátit do Turecka. Prvním důvodem byla hrozící krevní msta ze strany rodiny jeho přítelkyně, kterou podle svého tvrzení unesl od její rodiny, a kterou měli následně zavraždit její bratři. Druhým důvodem pak byla jeho obava z pronásledování kvůli členství v prokurdské straně HDP, na jejíž členy byl v Turecku vydán zatykač. Ve vztahu k hrozící krevní mstě žalobce namítl, že si žalovaný pro své rozhodnutí neobstaral jediný zdroj informací, týkající se této problematiky, ani žádný nestranný zdroj, týkající se možnosti využití vnitrostátní ochrany. Hrozba krevní msty od soukromých osob přitom podle žalobce může naplnit „důvody“ pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tato skutečnost pak může podle žalobce nastat ve spojení s nemožností domoci se ochrany v zemi svého původu. Žalobce v tomto ohledu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, ze dne 11. 1. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a také na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 240/2020, ke kterému neuvedl konkrétní datum a číslo jednací. Dále žalobce konstatoval, že pokud vyvstane v průběhu řízení otázka o možnosti, dostupnosti a účinnosti vnitrostátní ochrany, je povinností správních orgánů zjišťovat v souladu s § 3 správního řádu stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tomuto požadavku přitom žalovaný podle žalobce nedostál.
6. Stran své příslušnosti ke Kurdské národnosti a ke straně HDP žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je jako celek nepřezkoumatelné. Žalovaný posoudil důvody podání žádosti zcela nedostatečným způsobem, a to jak jednotlivě, tak i ve svém souhrnu. Dále žalobce namítl, že žalovaný neprovedl dostatečně individuální posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V důsledku těchto pochybení došlo k nesprávné aplikaci ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. K tvrzení žalovaného, že z podkladů získaných pro vydání rozhodnutí nijak nevyplývá, že by Kurdové byli v zemi jeho původu pronásledováni, žalobce uvedl, že žalovaný nepřihlédl ke všem relevantním informacím o kurdské menšině v Turecku. Kurdové podle žalobce čelí diskriminaci a nenávisťným útokům ze strany většinové společnosti, a to včetně fyzického násilí a etnicky motivovaných vražd. Výše uvedené ještě umocnila kriminalizace aktivit strany HDP, a také skutečnost, že k represím Kurdů má docházet i ze strany policie, což lze zjistit mj. i ze zpráv organizace Human Rights Watch. Žalobce stran výše uvedeného namítl, že žalovaný se touto skutečností detailním způsobem nezabýval a nezhodnotil, zda by

skutečně v jeho případě byla ochrana státními orgány zajištěna. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51.

7. Obdobně se žalobce vyjádřil i k namítanému porušení § 14a zákona o azylu ze strany žalovaného a uvedl, že fyzické násilí, kterému by mohl po návratu do Turecka čelit ze strany policie či soukromých osob, by mohlo dosahovat intenzity mučení. I v tomto případě se přitom žalovaný dostatečně nezabýval jeho tvrzeními. Žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
8. Žalobce dále k žalovaným učiněnému výkladu čl. 3 Úmluvy namítal, že ačkoli žalovaný výslovně neuvedl, na základě jakého rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) interpretoval pojem „nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest“, podle žalobce se jednalo o rozsudek ESLP ze dne 25. 3. 1993 ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království. Závěr učiněný v tomto rozsudku přitom nelze na případ žalobce aplikovat, což dokládá žalobcem citovaná pasáž blíže nespecifikovaného „komentáře k zákonu o azylu z roku 2010“. Žalobce v tomto ohledu zopakoval, že ochrana zajišťovaná státem není v jeho případě dostačující, a že by mu v případě návratu do Turecka reálně hrozilo, že bude vystaven zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
9. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V případě návratu do Turecka by mu totiž hrozilo, že bude pronásledován, a že by mu mohla být způsobena vážná újma na jeho životě či zdraví. Takový návrat by podle žalobce byl v rozporu s principem *non-refoulement*, a tedy i s čl. 3 a 5 Úmluvy.
10. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Poukázal zejm. na skutečnost, že žalobní námitky nedokládají namítaná pochybení z jeho strany, že žalobce uváděl v průběhu řízení rozdílné údaje stran svého členství ve straně HDP, a že nepatřil do žádné rizikové skupiny, aby mohl být pronásledován pro svou kurdskou příslušnost. Žalovaný rovněž upozornil na to, že i sám žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že se rozhodl Turecko opustit, aniž by se pokoušel obrátit na policii, což svědčí proti jeho tvrzení, že by ochrana právě ze strany policie byla nedostatečná nebo že by k ní neměl přístup. Místo toho žalobce odcestoval do ČR, aniž by se jakkoli pokusil o napravení svých potíží. Sám žalobce navíc podle žalovaného výslovně uvedl, že mu v zemi původu nehrozí žádné mučení, trest smrti, ani nelidské či ponižující zacházení nebo jiný trest. Žalobci tak nebylo na místě udělit mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, příp. § 14a zákona o azylu.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
12. V projednávané věci šlo o řádné posouzení obavy žalobce z pronásledování pro jeho členství v politické straně HDP a z pronásledování soukromými osobami z důvodu údajné krevní msty. Žalovaný mj. i po shledání určitých rozporů v tvrzeních žalobce dospěl k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení, protože nebyly naplněny podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Dle žalovaného žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a nebyl u něj shledán při návratu do vlasti

odůvodněný strach z pronásledování. Žalovaný nabyl přesvědčení, že důvody žalobce jsou ve skutečnosti jiné než jím v azylovém řízení proklamované. Krajský soud s posouzením žalovaného souhlasí.

13. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vylicení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, kterážto porušení nijak nekonkretizoval.
14. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována obecně a žalobce až na výjimky nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).
15. Jako první se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož důvodnost takové námitky by sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Žalobce měl za to, že žalovaný posoudil důvody podání žádosti zcela nedostatečným způsobem a neprovedl dostatečně individuální posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
16. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. V ostatních případech je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí (§ 68 odst. 2 a 3 a § 90 s. ř.). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
17. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

Pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

18. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k neudělení mezinárodní ochrany žalobci.
19. V první řadě krajský soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobce o nedostatečném individuálním posouzení věci. Žalovaný při posouzení žádosti vycházel z výpovědi žalobce, fotokopie jeho cestovního dokladu, ze správního materiálu ze správního řízení u Policie ČR, z žalobcem doložených listin a dále z informací o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný na str. 1 – 6 napadeného rozhodnutí zrekapituloval veškerá žalobcem poskytnutá tvrzení, která uvedl v rámci poskytnutí údajů k žádosti, následně v rámci pohovoru k žádosti a následně i v rámci doplňujícího pohovoru. Tato žalobcova tvrzení žalovaný následně náležitě posoudil a zcela konkrétně vyhodnotil na str. 7-10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž řádně zabýval listinami, které žalobce v průběhu řízení předložil a rovněž jejich relevanci řádně posoudil a vyhodnotil. Vzhledem k tomu, že žalobce nerozporuje konkrétním způsobem, jaké okolnosti snad žalovaný nevyhodnotil a v čem konkrétně je jeho posouzení nedostatečné, krajský soud stejně obecným způsobem uzavírá, že vzhledem k uvedenému považuje posouzení žalovaného za zcela dostatečné a zcela individuální ve vztahu k posuzovaným skutečnostem tvrzeným žalobcem.
20. K samotnému vyhodnocení žalobcem tvrzených důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu uvádí soud následující. S důvodem tvrzené krevní msty se žalovaný vypořádal na str. 9 a 12-13 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se s tímto posouzením ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalovaný žalobci správně vysvětlil, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, což však není případ žalobce, který uvedl, že se rodině jeho přítelkyně nelíbilo, že je muzikant. Žalovaný tedy správně uzavřel, že žalobce netvrdil žádnou azylově významnou spojitost v případě údajných problémů s rodinnými příslušníky jeho přítelkyně. Žalobce má pravdu, že v případě hrozby pronásledování soukromou osobou se může jednat o azylově relevantní důvod, avšak jak správně zdůraznil žalovaný, pouze v případě nedostatečné ochrany ze strany státu. K takovému závěru však v nyní posuzovaném případě nelze dospět, neboť v případě žalobce nedošlo k tomu, že by mu příslušné orgány jeho země původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, neboť žalobce se na ně s takovou žádostí neobrátil a svoji situaci vyřešil odjezdem ze země. Sám žalobce uvedl, že v případě smrti přítelkyně se na policii obrátil a tato začala ve věci konat (str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, v pohovoru k žádosti uvedl, že mu policie oznámila, že pachatele zachycené na kamerovém záznamu bude hledat). Skutečnost, že žalobce neví, jak se tento případ vyvíjí, je pak následkem jeho nezájmu o další informace. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žádost o pomoc na státní orgány země původu by měla být prvním krokem každého občana k ochraně svých práv a zájmů předtím, než se rozhodne k natolik radikálnímu kroku, jakým je opuštění vlasti a

usilování o mezinárodní ochranu. Žalobce však k tomuto kroku přistoupil bez jakýchkoliv předchozích pokusů o napravení svých potíží. Žalobce se na turecké státní orgány neobrátil ve věci jeho obavy z krevní msty. Pokud se tedy ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu mezinárodní ochranu udělit (usnesení NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26).

21. Krajský soud k tomu nad rámec uvedeného doplňuje, že žalobce k tomuto tvrzenému důvodu nedoložil žádný podklad, který by tato jeho tvrzení jakkoliv podpořil. Rovněž považuje soud za nezbytné uvést, že je mu z úřední činnosti z rozhodování ve věci žalobce sp. zn. 74 Az 10/2025 známo, že žalobce při svém zajištění jako důvod pro opuštění své země uvedl toliko vesměs ekonomické důvody a důvody nyní tvrzené v žádosti o mezinárodní ochranu, tedy ani důvod o hrozící krevní mstě, vůbec neuvedl. Je přitom velmi závažné, že by na tak závažnou okolnost zapomněl. Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, pakliže si neobstaral podklady pojednávající výslovně o hrozbě krevní msty v Turecku, neboť ze všech uvedených důvodů se nejednalo o azylově relevantní důvod. Žalobce v této souvislosti odkázal na celou řadu rozsudků NSS, k nim však musí krajský soud konstatovat, že právě učiněné závěry nejsou s touto judikaturou v rozporu, ba právě naopak. Uvedená judikatura zdůrazňuje, že obavy z pronásledování soukromých osob obecně důvodem pro udělení azylu nejsou, avšak mohou být azylově relevantní za situace, kdy je pronásledování z důvodu krevní msty spojeno s nemožností domoci se ochrany v zemi původu žadatele. Jak však soud vysvětlil již výše, tento předpoklad v nyní posuzované věci nebyl naplněn. Žalobce takovou nemožnost netvrdil, proto žalovaný v této souvislosti neporušil ani § 3 správního řádu, pakliže dále neprověřoval možnosti vnitrostátní ochrany.
22. Pokud pak jde o důvod spočívající v tvrzeném členství žalobce ve straně HDP, s tímto se žalovaný přílehavě vypořádal na str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí. S tímto posouzením se krajský soud rovněž ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalovaný identifikoval několik rozporů v tvrzeních žalobce, na jejichž základě jeho tvrzení o členství ve straně HDP a z toho vyplývající obavě ze zatčení neuvěřil. Krajský soud mj. i s ohledem na skutečnost, že při svém zajištění žalobce nyní tvrzené důvody neuvedl, sdílí závěr žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce.
23. Žalobce ke svému členství ve straně HDP uvedl několik rozdílných verzí, a to že členem je již 4 roky, zároveň je ale jeho členství pozastaveno, odkdy však neví. Následně tvrdil, že jeho členství pokračuje, pouze v egovernmentu je vymazáno, či že oficiálně členem není, anebo že pozastavené členství již bylo obnoveno. Žalobce předložil fotokopii svého údajného členského formuláře ze dne 3. 8. 2025, dle Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky ze dne 19. 5. 2023 se jedná o Formulář žádosti o členství. K tomuto dokumentu žalobce nejprve tvrdil, že datum 3. 8. 2025 je den vystavení dokladu, později ale deklaroval, že formulář mu zařídil jeho bratr v Turecku poté, co ho žalobce telefonicky z ČR požádal o obstarání podkladů. Žalobce pak přes opakované dotazy žalovaného nebyl schopen vzniklý rozpor (zejména z časového hlediska) vysvětlit. Již jen z této skutečnosti (žádost o členství ve straně HDP z doby, kdy žalobce již pobýval na území ČR) vyplývá závažná pochybnost o pravdivosti žalobcova tvrzení o jeho členství ve straně. Nadto žalobce ani nevěděl, jaké dokumenty vlastně žalovanému předložil a co je jejich obsahem. Současně doložil i Referenční dopis, ohledně něhož žalovanému opakovaně tvrdil, že pravdivé z něj je pouze to, co si zapamatoval, a sice že je muzikant a účastní se kurdských svátků Newroz.

V dopisu přitom byly popisovány jiné závažné skutečnosti (o vystavení žalobce násilí apod.), na které si však žalobce při popisu, co je obsahem dopisu, vůbec nevzpomněl. Žalovaný se s nevěrohodností tohoto podkladu vyčerpávajícím způsobem vypořádal na str. 8 napadeného rozhodnutí, na kteroužto pasáž krajský soud v podrobnostech odkazuje.

24. Zjištěné rozpory v tvrzeních žalobce se dále týkaly toho, že žalobce nejdříve nevěděl ani nový název strany, tvrdil, že strana nemá žádný program, neznal sídlo strany, dále tvrdil několikaleté uzavření pobočky v Gaziantepu z důvodu státní represe, následně přišel s tvrzením, že ve skutečnosti se jednalo o rekonstrukci. Žalobce dále tvrdil, že na všechny členy strany byl vydán zatykač a tvrdil, že i na něj byl vydán. V této souvislosti však tvrdil, že jej policii podepsal, avšak vlastně neví, co konkrétně podepsal, co bylo v listině uvedeno, policie mu pouze řekla, aby následující den přišel na služebnu, což žalobce neučinil a následující den z vlasti vycestoval. Žalobce z Turecka odcestoval legálně, proto jeho tvrzení o vydaném zatykači soud neuvěřil.
25. Na místě je zdůraznit, že sám žalobce opakovaně výslovně uvedl, jak v průběhu řízení o správním vyhoštění, tak v rámci azylového řízení, že mu ve vlasti nehrozí žádné mučení, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Jak trefně poukázal žalovaný, k dotazu, jaký byl jeho život do doby odjezdu z vlasti, žalobce uvedl, že než se to stalo s jeho přítelkyní, bylo všechno úplně v pohodě.
26. Žalovaný se následně zabýval i situací Kurdů v Turecku. Za tím účelem shromáždil aktuální a objektivní informace o zemi původu, konkrétně Informaci MZV ČR ze dne 16. 1. 2024, Informaci MZV ČR ze dne 13. 3. 2025 a Informaci OAMP – Turecko, Používání kurdštiny v Turecku ze dne 27. 7. 2023. Tyto informace následně vyhodnotil na str. 10 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že samotná kurdská národnost rozhodně není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv.
27. Na základě všech uvedených skutečností pak žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyl naplněn žádný azylově relevantní zákonný důvod. Žalobci proto není možné udělit ani azyl, ani doplňkovou ochranu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14a a 14b nemůže být žalobci udělena.
28. V žalobě pak žalobce žádným způsobem nebrojil proti výše uvedeným zjištěným rozporům v jeho tvrzeních. Tyto se ani nijak nepokusil soudu vysvětlit. Žalobce toliko zcela obecně poukazoval na nepříznivou situaci Kurdů v Turecku, avšak jak soud již zdůraznil výše, žalobce netvrdil, jak se takto tvrzená nepřízeň dotýkala jeho konkrétně. Naopak sám žalobce v průběhu správního řízení žalovanému výslovně potvrdil, že pronásledován ze strany státních orgánů nebyl ani mu nebezpečí pronásledování nehrozí, výslovně uvedl, že „vše bylo v pohodě“. Jeho následným tvrzením o tom, jaké nebezpečí mu v Turecku po jeho návratu hrozí, soud vzhledem ke všemu výše uvedenému neuvěřil a tyto ani nevyplývají ze zjištěných skutečností. Žalovaný se tudíž nedopustil žalobcem tvrzeného pochybení a nepostupoval ani v rozporu s žalobcem odkazovaným rozsudkem NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, neboť na rozdíl od tam projednávané věci v nyní projednávaném případě byla tvrzení žalobce věrohodně vyvrácena.
29. Pokud pak jde o námitku o nedostatečném vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tato je opět značně obecná a rovněž se nezakládá na pravdě. Žalovaný se zabýval i možností udělení doplňkové ochrany podle §

14a zákona o azylu, tuto vyhodnotil na str. 12 – 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se výslovně zabýval i otázkou, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, přičemž po pečlivém vyhodnocení dospěl k závěru, že tomu tak není. Jedná se přitom o tytéž skutečnosti, které již byly soudem výše osvětleny, proto na tomto místě soud (i vzhledem k obecnosti této námitky) již jen odkáže na uvedenou pasáž napadeného rozhodnutí, s níž se plně ztotožňuje.

30. K jeho námitce týkající se výkladu čl. 3 Úmluvy pak soud uvádí, že je nerozhodné, z jakého rozsudku ESLP žalovaný konkrétně vycházel a zda je žalovaným citovaný judikaturní závěr správný nebo ne. Pro posouzení věci je totiž podstatný závěr, k němuž žalovaný dospěl na str. 12 napadeného rozhodnutí, a sice že důvod pro udělení doplňkové ochrany v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný však ve výpovědích žalobce nenalezl žádné vodítko, které by ho měla přivést k závěru, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje, neboť z důvodů již podrobně vysvětlených výše neshledal věrohodným a relevantním žádný z žalobcem tvrzených důvodů, tedy ať už jeho údajné členství ve straně HDP, či jím tvrzenou hrozbu krevní msty. Soud je tedy přesvědčen, že nedošlo ani k porušení čl. 3 Úmluvy.
31. Krajský soud vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem nemá za to, že by žalobci po návratu do Turecka hrozilo nebezpečí pronásledování či jiné vážné újmy na jeho životě a zdraví. Jeho navrácení do vlasti tak není v rozporu s principem non-refoulement, s Úmluvou ani se zákonem o azylu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. února 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně